

Altmışdokuzuncu Mektûb

Bu mektûb, Muhammed Murâd-ı Bedahşîye yazılmış olup, nemâzın ta'dîl-i erkânı ve tumânîneti ve câmi'de safların düzeltilmesi ve kâfirlere karşı harbe giderken niyyetin düzeltilmesi ve tehec-cüd nemâzı ve yemeklerin halâlden seçilmesine dikkat olunması bildirilmektedir:

Allahü teâlâya hamd olsun! Onun seçtiği, beğendiği kullarına selâmlar, râhatlıklar olsun! Mektûbunuz geldi. Arkadaşların, dostların, doğru yoldan ayrılmadıkları anlaşarak, çok sevindirdi. Allahü teâlâ, doğruluğunuzu ve doğru yolda bulunmanızı arttırsın! Arkadaşlarımız ile birlikte verdiğiniz vazîfeyi yapmağa devâm ediyoruz. Beş vakt nemâzı, elli altmış kişilik cemâ'at ile kılıyoruz, diyorsunuz. Bunun için, Allahü teâlâya hamdü senâlar olsun! Kalbin Allahü teâlâ ile olması, beden, a'zânın da ahkâm-ı şer'iyeyi yapmakla zînetlenmesi, ne büyük bir ni'mettir. Bu zemânda insanların çoğu nemâz kılmakta gevşek davranıyor. Tumânînete ve ta'dîl-i erkânı ehemmiyet vermiyorlar. Bunun için, siz sevdiklerime, bu noktayı belirtmeğe mecbûr oldum. İyi dinleyiniz! Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem": **(En büyük hırsız, kendi nemâzından çalan kimsedir)** buyurdu. Yâ Resûlallah! Bir kimse, kendi nemâzından nasıl çalar? diye sordular. **(Nemâzın rükû'unu ve secdelerini temâm yapmamakla)** buyurdu. Bir defa da buyurdu ki, **(Rükû'da ve secdelerde, belini yerine yerleştirip biraz durmayan kimsenin nemâzını Allahü teâlâ kabûl etmez)**. Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", bir kimseyi nemâz kılarken, rükû'unu ve secdelerini temâm yapmadığını görüp, **(Sen nemâzlarını böyle kıldığın için, Muhammedin "aleyhissalâtü vesselâm" dîninden başka bir dine olarak ölmekten korkmuyor musun?)** buyurdu. Yine buyurdu ki, **(Sizlerden biriniz, nemâz kılarken, rükû'dan sonra temâm kalkıp, dik durmadıkça ve ayakda, her uzv yerine yerleşip durmadıkça nemâzı temâm olmaz)**. Bir kerre de buyurdu ki, **(İki secde arasında dik oturmadıkça, nemâzınız temâm olmaz)**. Birgün Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", birini nemâz kılarken, nemâzın ahkâm ve erkânına riâyet etmediğini, rükû'dan kalkınca, dikilip durmadığını ve iki secde arasında oturmadığını görüp, buyurdu ki, **(Eğer nemâzlarını böyle kılarak ölürsen, kıyâmet günü, sana benim ümmetimden demezler)**. Bir başka yerde de buyurdu, **(Bu hâl üzere ölürsen, Muhammedin "aleyhisselâm" dîninde olarak ölmemiş olursun)**. Ebû Hüreyre "radiyallahü anh" buyurdu ki, (Altmış sene, bütün nemâzlarını kılıp da, hiçbir nemâzı kabûl olmıyan kimse, rükû' ve secdelerini temâm yapmıyan kimsedir). Zeyd ibni Vehb "rahmetullahi teâlâ aleyh" birini nemâz kılarken rükû' ve secdelerini temâm yapmadığını gördü. Yanına çağırıp, ne kadar zemândır böyle nemâz kılıyorsun, dedi. Kırk sene deyince, sen kırk senedir nemâz kılmamışsın. Ölürsen Muhammed Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" sünneti [ya'nî dîni] üzere ölmezsin, dedi.

Taberânînin "rahmetullahi teâlâ aleyh" **(Evsât)**ında bildirilmiştir ki, bir mü'min nemâzını güzel kılar, rükû' ve secdelerini temâm yaparsa, nemâz sevinir ve nûrlu olur. Melekler, o nemâzı göke çıkarır. O nemâz, nemâzı kılmış olana, iyi düâ eder ve sen beni kusûrlu olmaktan koruduğun gibi, Allahü teâlâ da, seni muhâfaza etsin, der. Nemâz güzel kılınmazsa, siyâh olur. Melekler o nemâzdan iğrenir. Göke götürmezler. O nemâz, kılmış olana, fenâ düâ eder. Sen beni zâyı' eylediğin, kötü hâle soktuğun gibi, Allahü teâlâ da, seni zâyı' eylesin, der. O hâlde, nemâzları temâm kılmağa çalışmalı, ta'dîl-i erkânı yapmalı, rükû'u, secdeleri, **(Kavme)**yi [ya'nî rükû'dan kalkıp dikilmeği] ve **(Celse)**yi [ya'nî, iki secde arasında oturmağı] iyi yapmalıdır. Başkalarının da kusûrlarını görünce söylemelidir. Din kardeşlerinin nemâzlarını temâm kılmağın yardım etmelidir. Tumânînet [ya'nî uzvların hareket etmemesi] ve ta'dîl-i erkânın [Bir kerre sübhânallah diyecek kadar hareketsiz durmak] yapılmasına çığır açmalıdır. Müslimânların çoğu, bunları yapmak şerefinden mahrûm kalıyor. Bu ni'met, elden çıkmış bulunuyor. Bu amelî meydâna çıkarmak çok mühimdir. Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki, **(Unutulmuş bir sünnetimi meydâna çıkarana, yüz şehîd sevâbı verilecektir)**.

Cemâ'at ile nemâz kılarken safları düz yapmağa da dikkat etmelidir. Safdan ileride ve geride durmamalıdır. Herkes, bir hizâda durmağa çalışmalıdır. Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", önce safları düzeltir, ondan sonra nemâza dururdu. **(Safları düzeltmek, nemâz kılmanın bir parçasıdır)** buyururdu. Yâ Rabbî! Bizlere, nihâyetsiz rahmet hazînenden nasîb eyle! Hepimizi doğru yoldan ayırma!

Ey mes'ûd ve bahtiyâr kardeşim! Amel ve ibâdet, niyyet ile dürüst olur. Kâfirlere karşı muhârebeye giderken, önce niyyeti düzeltmelidir. Ancak, bundan sonra sevâb kazanılır. Muhârebeye gitmekden maksad, Allahü teâlânın ismini, dînini yaymak ve yükseltmek ve din düşmanlarını za'ifletmek ve bozguna uğratmak olmalıdır. [Allahü teâlânın dînini, Onun kullarına ulaştırmak, insanları küfrden, cehâletten kurtarıp îmâna, ebedî se'âdete kavuşturmak olmalı. Adam öldürmek, can yakmak niyyeti ile cihâda gitmemelidir. Cihâd, kâfirleri zorla küfrden kurtarmaktır.] Çünkü, biz müslimânlarla böyle emr edilmiştir ve cihâd da, bu demektir. Başka şeylere niyyet ederek, cihâd sevâbından mahrûm kalmamalıdır. Gâzîlerin beyt-ül-mâldan ma'âş almaları, cihâdı ve cihâd sevâbını bozmaz. [Bütün ibâdetlerin kabûl olması için de, Allahü teâlâ için yapılması ve böyle niyyet edilmesi şarttır.] Kötü niyyetler, ibâdeti bozar. Niyyeti düzeltmeli, ma'âş da almalı, cihâda gitmelidir. Gâzîlik ve şehîdlik sevâblarını beklemelidir. Sizin hâlinize gıpta ediyor, imreniyorum. Kalbiniz Allahü teâlâ ile, a'zâlarınız, cemâ'at ile nemâz kılmakla ve ayrıca, din düşmanları, kâfirler ile cihâd etmekle [Allahü teâlânın dînini kâfirlere yaymakla da] şereflemekdesiniz. Gazâdan selâmet ile çıkan gâzî olur, mücâhid olur. Ölen, hâlis şehîd olup, en büyük sevâblara, ni'metlere kavuşur. Fekat, tekrâr bildireyim ki, bunlar, ancak niyyeti düzelttikden sonradır. Hâlis niyyet kalbe gelmezse, böyle niyyet etmeğe, kendinizi zorlamalı ve bu niyyetin kalbde hâsıl olmasını, Allahü teâlâdan yalvararak istemelidir.

Harbde kâfirlerin öldürdüğü, sulh zemânında zâlimlerin işkence yaparak öldürdüğü kimsenin şehîd olması için, ölürlen müslimân olması, kalbinde îmân olması lâzımdır.

[**TENBÎH:** Âdem aleyhisselâmdan bugüne kadar, her zemân, her yerde, kötü insanlar iyilere saldırmışlardır. Allahü teâlâ herşeyi sebebler ile yaratmaktadır. Kötülerin cezâsını da, kötü insanlar vâsıtası ile vermektedir. İşkence edenlere dünyâda da cezâlarını vermektedir. Kötülerin yanı sıra, iyiler de azâb görmektedir. Bunların ve harbde ölenlerin ve kazâda ölen müslimânların hepsi şehîddir. Dünyâda azâb çeken iyi, suçsuz müslimânlarla âhiretde bol ni'metler verilecektir. Âhiretde ni'mete kavuşmak için, îmân sâhibi olmak lâzım olduğu din kitâblarında yazılıdır. Bu kitâblar dünyânın her yerinde çok vardır. Bu kitâbları okuyup da inanmıyana kâfir denir. İslâmiyyeti işitmiyen kâfir olmaz. İşitince (**Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah**) diyen ve buna inanan müslimân olur. Bunun ma'nâsı, (**Herşeyi yaratan bir Allah vardır ve Muhammed aleyhisselâm Onun Resûlüdür**)dır. Müslimân olan, Onun son Peygamberine tâbi' olur. Birçok yerde, kâfirler, zâlimler, suçsuz müslimânları, kadınları, çocukları öldürmüşlerdir. Öldürülen müslimânlar, şehîd olur. Öldürülürken, yapılan işkencelerin acısını duymaz. Ölürlen, kabrde verilecek olan Cennet ni'metlerini görerek çok sevinir. Şehîdler ölürlen hiç acı duymaz. Sevinir ve çok neşelenir. Cennet ni'metlerine kavuşur. Hadîs-i şerîfde (**Müslimânların kabri Cennet bağçelerindendir**) buyuruldu.]

Oradaki ahabbıma bir nasihatim de, (**Teheccüd**) nemâzını kılmanızdır. [Ya'nî gece sonuna doğru nemâz kılmalıdır.] Büyüklerimiz, bu nemâzı hep kılmışdı. Size burada iken de söylemişdim ki, eğer o zemân uyanamaz iseniz, evdekilere söyleyiniz, sizi her hâl-ü-kârda uyandırsınlar. Sizi, gaflet uykusunda bırakmasınlar. Böylece, birkaç gece kalkınca, alışıarak, kendiniz kolayca kalkar ve bu se'âdete kavuşursunuz.

Başka bir nasihatim de, yenilen lokmalarda, ihtiyâtlı davranmaktır. Bir müslimânın, her yerde bulunduğu, herşeyi yimesi doğru değildir. Lokmaların halâldan mı, harâmdan mı geldiğini düşünmek lâzımdır. İnsan, başlı başına değildir ki, her bildiğini, aklına geleni yapsın. Sâhibimiz, yaratamız var "celle celâlüh". Onun emrleri ve yasakları var. Beğendiği ve beğenmediği şeyleri, âlemlere rahmet olan Peygamberleri "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" ile, bizlere bildirmiştir.

Sâhibinin, yaratınının beğenmediği şeyleri istiyen, ne kadar bedbaht ve zevallıdır. Herşeyi sâhibinin izni olmadan kullanmak istiyor. Böyle kimseler, utansın ki, dünyâda, bu şeylerin gelip geçici sâhiblerine sormadan birşeylerini kullanmıyor. Bu, hakîkî olmıyan sâhiblerin haklarını gözetiyorlar da, bunların hakîkî sâhibi, beğenmediği şeyleri, şiddetle, pek sıkı yasak ettiği ve yapanları ağır cezâlarla korkutduğu hâlde, Onun sözüne iltifât etmiyor, aldırıyorlar. Bu hâl, müslimânlık mıdır, yoksa kâfirlik midir? İyi düşünmelidir! Şimdi ecel gelmemiş, fırsat elden kaçmamıştır. Geçmişdeki kusûrları temâmlamak, düzeltmek mümkündür. Çünkü, (**Günâhına tevbe eden, hiç günâh yapmamış gibidir**) hadîs-i şerîfi, kusûru olanlara müjdedir. Fekat bir kimse, bile bile günâh işler ve herkese bildirir, hiç sıkılmazsa,

münâfık olur. Müslimân görünmesi, onu azâbdan kurtarmaz. Bundan dahâ çok ve dahâ ağır söylemeğe ne lüzûm var? Aklı olana, bir işâret yetişir.

Şunu da söyliyeyim ki, korkulu yerlerde ve düşman karşısında ve emîn ve râhat olmak için (Li îlâfî) sûresini okumalıdır. Tecrîbe edilmiştir. Her gün ve her gece, hiç olmazsa, onbire def'a okumalıdır. Hadîs-i şerîfde buyruldu ki, **(Bir yere gelen kimse Eûzü bikelimâtillâhi-ttâmmâti min şerri mâ haleka okursa, o yerden kalkıncaya kadar, ona hiçbirşey zarar, kötülük yapmaz).** [Korkulu şeyden kurtulmak ve bir dileğe kavuşmak için, **Tâhâ** sûresinin otuzyedinci âyetinden **(Velekad)**dan, otuzdokuz sonuna **(alâ aynî)**ye kadar kâğıda mürekkeble yazıp, bir şeye yedi kerre sarıp, yanında taşınmalıdır. Fâidesi çok görülmüştür.] Doğru yolda gidenlere, Allahü teâlâ selâmet versin! Âmîn.

Ey gözlerimin nûru, ey cândan yakîn cânân!
Abdülhakîm Arvâsî, hasta rûhlara dermân!

Bizler nerde siz nerde, perdeler feth olmuyor,
Sizden uzak kaldıkca, kalbler râhat bulmuyor.

Sohbetden, muhabbetden, dâim konuşurdunuz,
Talebe, hocası ile ölçülür, diyordunuz.

Adım adım, hakikat yolunu geçmiştiniz!
Rûhları serhoş eden, şerbetden içmiştiniz!

Dünyâ yok gözünüzde, kalb sâhibi ile meşgûl,
Sensin cihânda şimdi, Rabbin en sevdiği kul!

Tevâzû', büyüklüğün alâmeti derdiniz,
Her hareketinizde bunu gösterirdiniz.

Cihân zûlmetde iken Fehîm nûr saçıyordu,
O haznedeki esrâr, hep size nasîb oldu!

Ya Rabbî! Seyyid Fehîm, ne büyük mürşid imiş,
ölü kalbi diriltten, bir Hakîm yetiştirmiş.

Resûlullahdan gelen, nûru nakş etmiş size,
En büyük arzûmuzdur, kavuşmak lutfünüze!

Nûra kavuşulur mu, bir rehber olmadıkca?
Kalbleri ihlâs ile, ona bağlamadıkca.

Kaynak: Mektubat Tercemesi, Türkiye Takvimi